

PODLISTAK

učeničkih literarnih uradaka

[illegible]

Luka Tripalo (1.razr.)

Na naslovnici - učenici Katoličke gimnazije (autori literarnih uradaka).
Posljednja stranica – Dragutin Tadijanović, učenički rad - Krešimir Tomac.

Uvodnik

Ponoć je prošla. U tihom smiraju noći lebde rječi pjesnika. Šire se po zraku poput noćnih leptira, radosnih i budnih iako je noć. Pjesnička riječ se uzdiže baš poput krila leptira koji traže noćnu lampu, u mrkloj noći. I tu se okupe, razigrani i lepršavi, leptiri i pjesnikove riječi. Slaveći život, raspršuju svaki jaz života. Slave život jer je jedne, možda upravo ove, noći na svijet došao „rođeni pjesnik“.

Ovim podliskom predstaviti će se mlade talentirane duše koje svoju radost, ushićenost, zanos, ali katkad i pokoji suzu unose u svoje stihove i na taj način progovaraju o svemu što ih veseli, tišti, a ponekad i zaboli.

POEZIJA

Lucija Martinko- Hock

Pjesme iz istoimene zbirke

...ANĐEO U BIJELOM...

Neki nemir,
Srce lupa na svaku njegovu stopu,
Suze polako padaju,
još uvijek šapat molitve
Hoda pokraj mene...

Vruća noć
Bijeli mjesec kroz maglu,
krije tajnu...

Šapat kiše,
tlo gori pod nogama...

Lutam u beskraju...

Iz daleka..
nepoznati lik u bijelom, dugačka
kosa, bos.. i krila..
anđeo... šapućem... anđeo...

Suze i dalje padaju... ne skrivam...
netko govori- ne obaziri se-
tko? Tko si ti?...

Tvoj Anđeo u Bijelom...

Sve je tama
U srcu nepostojeće svjetlo

Plamen svijeće žari i boli,
Pakleno srce...

Sve što želim je
Preživjeti ovu paklenu noć...
Mjesto za želje
Za mene nikada...

Snažna sila
Vuče me u srce tame...

Smog cigarete
I krvavo njegovo ime...
Na ruci...

Krv posvuda, plamen žari...
Ostajem sama, opet sama,
U mokroj sobi sa svijećom u ruci,
Dok mi on kroji opaku sudbinu
I ubija srce...

Njegova duša i moj duh
Hode njegovim putevima
Skupljajući mrtva tijela
Na crvenom tlu.

■
Dan je svetinja
Dan je novo rođenje
Novi spas...

Dan je nova nada
Propale noći...

Dan je spasenje i
Kao bijeli rupčić briše suze s lica...

Dan je milost za novi početak
Priatelj kojeg uvijek očekujem....

Dan je novi svršetak...

Gledala me tužno,
Srušeni svijet u očima
Suze...

Tužan zvuk gitare i njegovi stihovi
Sve što je ikad bilo...

Kasnije je plakala...

Tragovi krvi na kotačima vlaka
I izmučeno tijelo na tlu...

■
Hladna noć, pijesak vruć

Ležeći na plaži
Misli me vode samo k njemu

Dubok taman ocean
Piše njegovo ime
Na mom srcu

Mjesec pun
Obasjava moju sjenu i duh

Topao vjetar
Sipa hladne oceanske kapljice na tijelo
On je tu...
Drži me za ruku...
„Vjeruj mi...
Vjeruj... ovo je mjesto snova, najljepše
za mene...
Mjesto gdje anđeli lebde u beskraj,
Gdje vrijeme nije važno..
Mjesto gdje te imam zauvijek,
Tamo oboje kraljujemo
Nepostojećim svjetlom...
Ljubav je beskrajna...”

Ali...
Ja i dalje sam
Mrtva kraljica vruće plaže,
Zaštićena mjesječevim svjetlom...
I zauvijek tvoj anđeo...

■
I ove noći dok
Mjesec tanak svijetli....
Osjećam kao da sama sam
Prazno je...

Tužne pjesme... I sve
Što sam nekad voljela...
Nestalo je...

Niti anđela nema...

Sama, potpuno...
Sama...

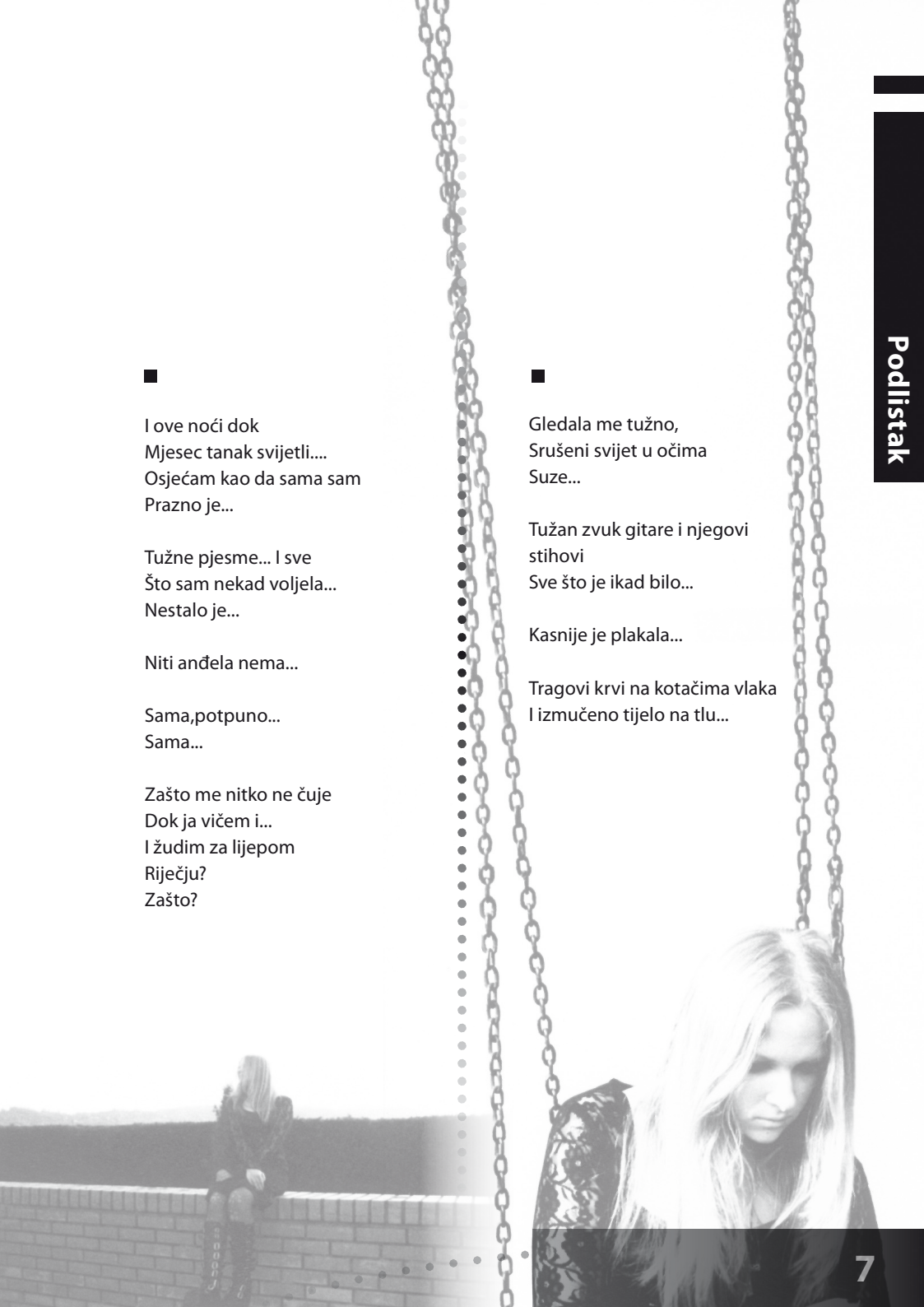
Zašto me nitko ne čuje
Dok ja vičem i...
I žudim za lijepom
Riječju?
Zašto?

■
Gledala me tužno,
Srušeni svijet u očima
Suze...

Tužan zvuk gitare i njegovi
stihovi
Sve što je ikad bilo...

Kasnije je plakala...

Tragovi krvi na kotačima vlaka
I izmučeno tijelo na tlu...

Želja za mirom

Dok stijene stoje nijeme i suhe,
Dok teškim vjetrom širi se mrak,
Pod svjetlom zvijezda umiru dani,
K'o sjena nestaje zadnji sjajni trak.
Na vječni spomen mom glasu u tami
Odjekuje zvonko ponoćni zrak.
Davno, kad bijah k'o listak na grani,
Moj korak bje tih, moj korak bje lak;
Sad, kad tmina mi svijetliti brani,
Ne pamtim tren kad stvarno bjeh jak.
U jesen još mlađahnu tražih snijeg
rani,
A kad zorom sad bijeli, blijed sam i
mlak.
Zakriven u pepeo, blato i jal, ni
Sunca ne vidjeh, ni obzora čak;
Sam' čuh metež vječni što grmi i
galami,
U vatri što vjekova skazuje znak.
O, drhti mi glava, strah skriven čami,
Noge od mramora sapliću korak
U noćima gdje užas varkam' svojim
mami.
Okusih talog snova, jezik osta gorak,
Maska me krhka k'o praznina brani,
Bura me zastire u kaos bridak;
Stog' žeđa za mirom uzvik moj hrani:
O, primi me, primi, u vječni mrak!

Luka Tripalo

Bez sjene

Zadnjim zrakama umornog sunca
Okupan suton u tinjajuć plam;
A večer mirna, tiha i sjetna,
K'o prigušen šapat, udaljen, sam.

Pod nebom širiš posljednji put
Krila od zlata, sljepoće i želja; taj
Jedini osmijeh na žalobnom licu
Kad oči ti dotaknu zvjezdani sjaj.

Uzalud molbe, uzalud svijet,
Od vatre žar jači tvoje su riječi;
S ponosom, glumeći hrabrost i mir,
Tresuć' se hrliš gdje stvarnost ti priječi.

Kao sitan moljac u vatru polijećeš,
Čežnjom jutra što iščekuje dan;
Za skliske pute sudbe kasno doznaješ,
Nestajuć u pepelu, ni sjena,
Ni trag.

Luka Tripalo

Kap

Kuckaš po prozoru,
zar stvarno želiš ući?
Nije li ti ljepše bilo samo proljetati
poput zvijezde repatice
na tamnome nebu,
ostavljajući za sobom
okamenjene poglede...?

Kuckaš po prozoru...
ponovno si blizu.
Vratila si se, iz hladnoće
viriš unutra, tražeći tračak svjetla.
Tražeći oko što si napustila,
tražeći dašak topline.

Kuckaš po prozoru...
I gledaš uzalud.
Tek što si došla, otići moraš.
Zar se ikada isplatilo
nestati za druge,
nije li ti već blatom
zlato vraćeno...?

Oh, tužna li pogleda
na tvom licu večeras!
Nikada ne vidjeh lice
tako tmurno,
tako žalosno
mokro od suza
vruće

živo, umiruće.
Što te moglo rastužiti toliko
da ne ćeš doli
sići, sići, pasti...?
Samo mrak te čeka dolje.

A ti svejedno hrliš, grliš
tminu kao sestricu,
želiš zemlju da ti posteljom
vječnom postane
još ove noći...

Zar suze tvoje sebi se ne smiju,
kada se opireš svjetlu,
a žudiš za suncem,
kad vodu tražiš
a po mokrom ledu hodiš?

Dijete mjeseca,
zar te plaši odraz tvoj?
Zar te s visine plaši
što nekoć bješe tvoj dom?
Tako otvoren, i tako topao, sad
dalek, i stran, i crn...

Plač i smijeh ispreplećeš,
prsti hladno drhte.
Oh, zvijezdo noći osamljene! Ta
tvoje mjesto ovdje nije.
Ti čeznutljivo gledaš,
snuješ krilima vinuti se ponovno...
Snuješ spaljenim perje
po nebu hoditi.

Čujem otkucaje.
Ubrzano srce vapi,
a tvoje usne
uspavanku šapću:
"Smiri..."

Reci, otvori usta barem,
daj da sjever-vjetar govori za tebe,
daj da šuplje huči, kada ti već nećeš
reći
što te muči...

Šutnja, i ponovno te
nema.
U mojoj ruci si sigurna, ostani,
Kutak mog oka brižan te čuva.
Što čezneš nestale kuće,
Zar ti ovdje nije lijepo?
Ta ugodno je... nije li?

Spuštaš ruke, i obaraš pogled.
Posljednji put moje lice susreće
tvoje.
Moje oko susreće tvoje.
Moja suza tvoju susreće.
Tvoj lik u magli nestaje...

Kuckaš po prozoru,
i više ne.
Otišla zauvijek, a nestala u tren.
Misleći mogu dane i noći provesti
u šutnji, ali
što bježe u tvom
srcu
što drhturilo je prestrašeno noću
proniknuti nikad ne ću...

Nestala si brzo, mahom.
Tvoj trag, sada samo ispran,
blijedi, ali još uvijek diše-
možda ipak nisi bila
samo mala kap kiše...

Luka Tripalo

Moj novi početak

Tek što sam na krilima mladenačkog poleta veselo izletio iz osnovne škole, preda mnom se ispriječio izbor srednje škole, ne toliko dvojben koliko meni osobno zastrašujuć. U novom okruženju, kako ne biti barem malo preplašen? Upravo zbog takvog razmišljanja pred vrata svoje sadašnje škole nisam došao s prevelikim očekivanjima. S površnim znanjem o onome što me čeka i ne baš ohrabrujućim razmišljanjima, otvorio sam vrata razreda; prestrašeno razmišljanje se, naravno, pokazalo pretjeranim. S dobrodošlicom me dočekala prijateljski raspoložena skupina većinom nepoznatih ljudi, a ništa manje srdačno pozdravili su nas i profesori. Tih prvih dana još sam u sebi paranoično mislio kako je to samo varka, da će sigurno za dan-dva sve krenuti nizbrdo, da svi glume samo kako bi me prevarili. Ponovno sam shvatio da stvarno pretjerujem. Ništa od prvotnog ozračja radosti i bliskosti nije splasnulo; dapače, svakim danom sve više osjećam ne samo kako pripadam ovdje, u jednu školu, već i da pripadam u jednu obitelj, složnu i harmoničnu.

Simbolički- broj jedan, broj mog razreda, je početak na koji se sve nadovezuje. Ako se po jutru dan poznaje, tada kao nastavak još uvijek sanjivog početka vidim svakodnevan trud, prožet svojevrsnom duhovnošću i jednostavnošću koji olakšavaju sav taj trud i čine školu nečim što ne pada odveć teško. Iako još uvijek iščekujem nekakav nagli preokret, duboko u sebi vjerujem i znam da ne će doći: ne očekuješ oluju kada sunce blista, skoro nadohvat ruke.

Luka Tripalo

Miris kruha - ljepota zajedništva

Bilo da je to topao, skoro opipljiv dah pekarnice ili mnogo laganiji, domaći miris svježeg kruha, on uvijek i svejednako unosi život u pospan dan i opijajući budi iz jednolične užurbanosti svakodnevice. Sam prizor kruha umirujući podsjeća na priče baka i mnoge zamišljene poglede, na zagubljenu tradicionalnu sjetvu, žetvu, vršnju, potom na veselo klopotanje vode po orunjelom kotaču vodenice, da bismo se napokon prisjetili i mlinskog kamenja što, mrveći zlatno zrno, daje brašno. Mekana, topla kora u jednom trenu vrati vrijeme, a sentimentalno sjećanje na izabrane ruke, koje uz pjesmu vješto mijese tijesto, ostavlja nas u blaženstvu prohujala djetinjstva bezbrižnosti...

Taj miris, jednako neprimjetan, koliko i nametljiv, dovoljno je izražajan i živopisan kako bi nas vratio i u još dalju prošlost, u skrovito, prvo lomljenje kruha. „Ovo je moje tijelo, koje će se za vas predati“, govori glas. U polutama smiraja, po dovoljno prostranoj dvorani, širi se jednak miris, koji nam je toliko čest da se u našoj površnosti pretvorio samo u bezličnu rutinu. Tišina i riječi svečana glasa isprepleću se dok ruke predaju kruh do sudruga, dok svaki od trinaestorice opčarano drži sitan, ali neprocjenjiv komadić tople pogače, što pod sjajem svijeća nalikuje na otrgnut komadić sunca, palu zvijezdu s vedrog, noćnog neba. I tada blaguju. Tiho, polako, smireno. Znaju da je Kruh s njima, i da su patnje i brige daleko, dok god ih Njegov miris oživljava u radosti.

Možda je upravo ta radost života ono što me iznova tjera da odstupim od već spomenute uobičajene svakodnevne površnosti i kruhu pristupim s pažnjom dostojnom tog vječnog jela. Samo dodirnuvši kruh, u mojoj glavi stvaraju se slike iz kojih se rađa poštovanje prema kruhu, ljubav. Slike koje toj običnoj radnji daruju prizvuk svetosti, koje blagovanje kruha ne čine samo jednostavnim užitkom, već simbolom duboka smisla, neuništivim običajem čovjeka, uzvišenim spomenom na svu muku, trud i ljubav, na sve što kruh čini živim baš poput čovjeka.

I svaki put kada blagujem kruh, njegov dragi miris premjesti me u tihu večer, u zajedništvo tišine i vjere, u jednu dvoranu, dovoljnu prostranu da u nju stanem i ja, i cijeli svijet. Tada ne blagujem samo kruh, već i on blaguje mene; prožima me strahopoštovanjem i divljenjem, oživljava, i u meni nastavlja živjeti tiho, kakav je oduvijek i bio. Skriven, skroman.

Lucija Mađerčić**Kruh moje bake**

Rana zora. Starica na sivom biciklu. Crne rukavice i crna marama na glavi. Još u snu vidim njezinu sliku, njezin bicikl i udaranje cipela o pod. Tiho, sasvim tiho, otvaraju se vrata, a u kuhinji miris kupljenog brašna. Još u snu vidim njezine ruke grube, ispucale ruke mene na dodir koje snažno mijese, sipaju, udaraju... Još u snu vidim njezino lice, oči, nos, osmijeh... Osmijeh, lagodan kao zvonca na vjetru. Još je zora, ali sunčeve zrake sasvim polako prodiru u spavaću sobu, a moja baka radi... Nikada ne ću zaboraviti te njezine ruke koje su svakoga dana donosile kruh na stol. Čak i danas, kada je više nema, osjećam taj miris dobropoznatog brašna, miris kruha... I danas, vadeći novac iz novčanika i osjećajući taj topli za mene novi miris shvaćam da želim reći samo jedno: „Bako, volim te...”

Božićna zvijezda

„I gle, zvijezda kojoj vidješe izlazak iđaše pred njima sve dok ne stiže i zaustavi se povrh mjesta gdje bijaše dijete.“

Matej 2, 9

Hladna je zimska večer. Dok koračam još snijegom netaknutom stazom, ruke su mi promrzle i samo želim što prije stići do topline svoga doma. Nebo je večeras posebno lijepo, uspavano slatkim snovima svojih zvijezda. Jedna, najsajjnija među njima osvjetljava čitavo obzorje brežuljaka i šumskih putova. Ona čini ovu noć bogatom, vrijednom i radosnom. Osjećam kad nje ne bi bilo, ova noć bi bila tamna i pusta, izgubljena i ...sasvim obična.

Tri mudraca s Istoka nekoć su davno koračala u noć baš poput mene sada. Sve riječi, obećanja i nade činile bi se beznadne da nije bilo jedne posebne zvijezde na nebu te noći. Dođite, dođite i vidite ono što ste nekoć davno prorekli da će se dogoditi, rekla je zvijezda. Njezin ljupki glas i pojava na tom hladnom nebu vodila ih je duboko u noć dok se nije zaustavila na jednom mjestu, iznad malene neugledne štalice. Pogledajte, rekla je opet zvijezda, u štalici je netko tko vas očekuje. Ovim mudrim ljudima srca su se sada ispunila radošću. Zvijezda ih je doista dovela do mjesta koje su tako dugo tražili. U štalici su pronašli maleno dijete, Isusa, tako ga je zvala njegova majka, upravo kako su najavili proroci. To je naš kralj rekoše oni, zvijezda nas je dovela do njega, išla je pred nama cijelim putem i pokazala nam kamo trebamo ići. Betlehem je bio tih i spokojan, ni ne sluteći kolika se ogromna radost probudila te noći u srcima triju mudraca. Zvijezda ih je dovela zvijezdi, najsajjnijoj i tako dugo očekivanoj. Maleni Isus, kao obećanje spasenja rodio se u srcima mnogih ljudi. On, kao naša zvijezda koja nas prati i u najtamnijoj noći. Rodio se Spasitelj. Riječ davno izgovorena čini se poput beskrajne noći i neke daleke zemlje. Ali noćas je ovdje sa svima nama i tako nam je blizu. Ljubav, radost i mir- to su te riječi, lebde u badnjoj noći poput nježnih pahuljica snijega. Šapuću na uho poput navjestitelja Kristova rođenja, tope se na dlanu, ali ostaju na njemu trajno. Budimo poput triju mudraca, mudrih ljudi kojima nije bilo potrebno mnogo da ispune svoja srca iskrenim veseljem.

Nebo su sada prekrili oblaci. Ne vidim više onu najsajjniju zvijezdu, ali je ovdje baš poput novorođenog djeteta Isusa. Počeo je padati snijeg. Nježne i lepršave pahuljice šapuću riječi- ljubav, radost i mir. Krist je noćas rođen.

